

Hörgüç Deprem

– Tuğsel Karakırık · 18 Mart 2024

Zaman... Zamanında acı başa gelir, devamında sancı çekilir, devası ise sabır ile iyi edermiş kendini. Ben zamanla zamanı anlıyorum. Aramaya baştan koyuldum! Mesela gözlerim; baktığı yerde kalabalık görürdü, kalabalıklar içinde kahkahaları duyardı, duygular arasında mutluluğu hissedirdi. Şimdi hislerimle arıyorum; yedi nüfuslu çatının altı nefesini. Ne yanıma çevirdiğimde o etten tırnaklarım var, ne de el ele verebileceğim ekinden tohumlarım. Nerede topraklarım? Yaşadığım kıyametin içinde midir en kıymetlilerim? Gurbetteyim, uzağım, tek başımayım. Akan saatlerde beni ben eden tek şey yaklaştığım sona olan inancım, bu evrenin sonu. Yoksa taşıyamaz insanoğlu bu çetrefilli yolu. Nasıl taşısın, nasıl taşıyayım! Annemin güzelliğini gözlerimden silsem kokusu burnumu sızlatır, yumuşak pürüzsüz tenine dokunsam o billur sesi kulaklarımda yankılanır. Ya arkamdaki dağ? Heybetiyle hep dik durmayı, kimseye muhtaç olmamayı, kimseye borçlu kalmamayı öğreten o ruhun bedenen arkamdaki hali? Peki ya dört kardeşim... Dönün işte be kardeşim, bu göç meleklerle helalleşip memlekete hasret kalacak kadar uzun olmadı mı, sizi çok özledim.

Zemherime yenildikçe, zerremi yeniliyorum. Fakat bu yenilik bana galibiyet vermiyor. Çünkü aklım hep esiyor, bana rüzgarlı mevsimler yaşatıyor. Göçlerin eni sonu gelmediğinden esmek de bundan nasibini alıveriyor. Örneğin bir arı bir çiçekten poleni alıp bir çiçeğe göç ediyor. Misal kuşlar en sıcak yerlere rotasını çeviriyor. Mezar çiçeklerinin tozunu yutmuş ve gökyüzüne uçmasa da ait hissedenden biri için hangi göç esas gerçektir ki? Hangisi gereklilik? Kaderi kim çözebilmiş ki teslimiyeti dirayetinden üstün olsun? Tam olarak bu sorulardan, bu acıdan, hayata bu açıdan bakmaktan yoruldum.

Zorlanıyorum; özlemin yükü öz benliğime ağır geliyor. Biliyorum, yanan ateş hep ama hep zamanla sönüyor. Ya yanımda kalamayanların kalıntıları? Hatıralar uykumda bile rahat bırakmıyor. Belki bize de uğrar kayıpların kazançları. Belki ateş sönmeden öğrenecek kadar şanslı kalırız. Görebilsek ne mutlu hörgüçünde umut taşıyanları. Ki zaten bir gün hatırladığımız kadar yaralanırız, bir gün unuttuğumuz kadar yaşarken. Bir gün tatmaktan öte ölürüz, bir gün kavuşurken. Bir gün çok hızlı geçer, aynı hörgüçte ebediyeti taşırken. Tek bildiğim bugün, bugün varsam varım. Yarında bilinmezlikle meşhur, benim meçhul varlığım.

TUĞSEL KARAKIRIK